

Halina Wróbel

Sandomierz - Kruków, woj. tarnobrzeskie

Informator Archeologiczny : badania 16, 55

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SANDOMIERZ-KRUKÓW
woj. tarnobrzeskie

Muzeum Okręgowe
w Sandomierzu

Badania prowadziła mgr Halina Wróbel. Finansowało Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków w Tarnobrzegu. Trzeci sezon badań. Osada kultury ceramiki wstęgowej rytej i kultur lądzielsko-polgarskich.

Badania ratownicze w trakcie których przebadano obszar 1,2 ara kątem następujących zagadnień:

1/ ostateczne rozwiązanie kwestii istnienia omentaryjska szkieletowego z wczesnego okresu epoki brązu /pochówek taki został odkryty w 1980 r./. W wyniku badań nie wykazano obecności kolejnych grobów;

2/ maksymalne przebadanie części osady zagrożonej niwelacją terenu. W związku z drugim postulatem, wyznaczona została zachodnia granica zasięgu osady oraz odkryto 5 nowych obiektów.

Obiekty przedstawiają się następująco:

- 3 jamy o bliżej nieokreślonym charakterze gospodarczym, na planie prawie koliste lub owalne, w profilu nieckowate o niewielkiej miąższości, w średnicach od 1,4 do 1,8 m. Dwie z jam zawierały materiały o cechach grupy malickiej z niewielką przymieszką ceramiki o cechach kultury ceramiki wstęgowej rytej. Trzecia jama zawierała wyłącznie materiały kultury ceramiki wstęgowej rytej;
- 1 jama na planie bardzo regularna, prawie kolista o średnicy 1,6 m, w profilu posiadała kształt trapezowaty z wyraźnie odznaczającymi się dwoma poziomami użytkowania. W spągu tego obiektu /miąższość ok. 1,5 m/ znajdowało się kilka kamieni, niektóre z nich były przepalone, spalenizna wystąpiła także w wypełnisku. W obiekcie znajdowały się materiały grupy malickiej;
- szczególnie interesujący okazał się obiekt oznaczony nr 7. Była to regularna, kolista jama o średnicy ok. 2 m i miąższości 0,45 m, polepiona wewnątrz gliną i następnie wypalona. Jama była rodzajem magazynu żywnościowego, w którym przechowywano muszle małży rzecznej /zebrano ok. 4 kg muszli/ - większość egzemplarzy w bardzo dobrym stanie, niektóre jeszcze złożone. Mieszkańcy osady nie zdążyli zużyć zapasu, gdyż jama uległa gwałtownemu zniszczeniu. W stropie obiektu /a raczej w jego zachowanej części/ wystąpiła warstwa sprasowanych i łuszczących się, wskutek przepalenia muszli. Za pożarem przemawiałyby także duża ilość węgielków drzewnych w wypełnisku. W jamie oprócz muszli wystąpiły takie materiały zabytkowe, jak: 2 szydła i dłućko kościane, jeden rdzeń z krzemienia czekoladowego oraz półsurowiec i odpadki produkcyjne, a także ceramika i materiały kostne. Ceramika wykazuje cechy grupy malickiej cyklu kultur lądzielsko-polgarskich.

Badania nie będą kontynuowane w najbliższych latach.